

+

Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 5

MAI 2017

53. ÅRGANG

Maleri av Rembrandt: «Måltidet i Emmaus»

«Og det skjedde da han satt til bords med dem, da tok han
brødet, velsignet det og brøt det og gav dem.» Luk 24:30

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring:

Fredrik Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Mehl Gangås

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne
Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute
på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske
kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i
Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Reidun Asdahl, Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01 / 995 87 987
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Livets brød

Jesus er livets brød. Men dette brød må
etes. Det må tilegnes av deg og meg.
Og det skjer ved tro. Jesus bruker ord-
ene «ete» og «drikke» som billedlige
uttrykk for det å tro. Tror du på Jesus?
Vil du tro på ham? Her svarer noen:
Jeg kan ikke tro. Jeg har prøvd, men
det er umulig for meg. Om Gud bare
ville gi meg et tegn, gi meg noe hånd-
gripelig! Det kommer ikke saken ved,
om du kan tro eller ikke.

Har du fått bruk for Jesus? Har du
fått bruk for syndenes forlatelse? Har
du ikke det, kommer det av at du ennå
ikke har fått se sant på deg selv. Da
kan det ikke hjelpe deg med all ver-
dens tegn. Ja, om Jesus møtte deg og
talte til deg, hjalp det ikke. Der en ikke
tror Jesu ord, hjelper intet annet. Det
du trenger er å omvende deg! Du må
slutte å trekke deg unna når Jesus taler
til din samvittighet.

Jesus sier: – Den som kommer til
meg, skal ikke hungre, og den som tror
på meg, skal aldri noensinne tørste.

Å komme til ham og tro på ham, er
den ene og samme ting. Her er spørsmål
om et tillitsforhold. Det er ganske en-
kelt spørsmål om du har tatt din tilflukt
til ham! Har du det? Da tror du! Da
er du frelst! Men hvorfor får jeg ikke
fred? spør du. Fordi du ser på deg selv i
stedet for på ham som du tar din tilflukt
til! Det er ikke din tro som skal gi deg
fred, men det at du stoler på hva han
sier til deg: – Dine synder er deg forlatt!

Øivind Andersen

Fra «Livets brød», Gry forlag, Oslo 1966

Det tredje bud

Av Martin Luther

«Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig!»

2Mos 20:8

Hviledagen har fått navn etter det hebraiske ordet «sabbat», som egentlig betyr å hvile, det vil si å avholde seg fra arbeid. I Det gamle testamente har Gud utvalgt og bestemt den sjuende dag til hviledag. Han har gitt befaling om at den skal holdes hellig framfor alle andre dager. Med hensyn til denne ytre hvile er budet gitt bare til jødene. De skulle avholde seg og hvile fra grovt arbeid, så både mennesker og kveg kunne styrke seg og ikke bli utmattet av stadig arbeid. Men i sin villfarelse snørte jødene det altfor trangt og misbrukte det grovt. For dette budets skyld lastet de Kristus, og kunne ikke tåle at han gjorde slike gjerninger som de selv gjorde på hviledagen. Vi ser evangeliet berette om dette. De oppførte seg altså akkurat som om dette budet skulle

være oppfylt med det at en avholdt seg fra ytre gjerninger. Men dette var jo ikke meningen med budet. Meningen var at en skulle helligholde helgen eller hviledagen, som vi siden skal få høre.

Derfor gjelder dette budet etter sin ytre betydning ikke oss kristne. For det er jo en helt utvortes ting og er bundet til særegne forhold, personer, tider og steder, liksom andre bestemmelser i Det gamle testamente. I slike ting er vi ved Kristus frigjort fra all tvang.

La oss nå finne ut for de enfoldige, den kristne mening av det som Gud krever av oss i det tredje bud. Vi må da først merke oss at vi ikke holder hviledag for de kloke og høyt opplyste kristnes skyld. De trenger nemlig ingen hviledag. Den første grunnen til at vi holder hviledag er derimot det legemlige behov, som naturen lærer og krever. Den alminnelige mann, tjeneren og tjenestepiken, som passer sitt arbeid hele uken igjennom, trenger

Innhold, mai 2017

Livets brød. Av Øivind Andersen	side 2
Det tredje bud. Av Martin Luther	side 3
Avguden mammon. Av Ragnar Opstad	side 7
Rik i Gud. Av Lars Fossdal	side 10
Møtekalender.	side 11
Martin Luther og riksdagen i Worms. Av Ivar Welle	side 13
Når Gud tukter og trøster. Av Ingar Gangås	side 17
Sommersamling på Fossnes	side 19
Stevne på Laberget	side 20

nemlig én dag til hvile og forfriskning.

Den andre grunnen – og det er den viktigste – er at en på en slik hviledag kan få tid og anledning til å overvære gudstjenesten. Dette har man jo ikke anledning til annet enn på hviledagen. Da kommer en sammen for å høre og behandle Guds ord, og for å love Gud og synge og be.

Men dette er ikke – som hos jødene – bundet slik til tiden at det nettopp må skje på den eller den bestemte dagen. Ingen dag er i seg selv bedre enn en annen. Men dette er noe som egentlig skulle skje hver eneste dag. Men da den store masse er forhindret fra å komme hver dag, må en velge i det minste én dag i uken til dette. Og fra de eldste tider har søndagen vært bestemt til dette bruk. Derfor skal en også holde fast ved den, for at det kan foregå i fellesskap og orden. Ved en unødvendig forandring i dette ville en bare skape forvirring.

Den enfoldige meningen av dette budet blir da: Siden en holder hviledager, skal en bruke slike dager til å lære Guds ord. Det embetet som egentlig hører hjemme på denne dagen, er derfor preke-embetet, av hensyn til ungdommen og den alminnelige mann. Men hvilen må ikke drives så langt at en mener det er forbudt å gjøre annet forefallende arbeid som en ikke kan unngå.

Når man spør hva ordene: Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig, betyr, så kan du derfor svare: Å helligholde hviledagen betyr så meget som å holde den hellig. Men hva er det å holde den hellig? Det er ikke noe annet enn å befitte seg på hellige ord og

gjerninger og et hellig liv. Dagen i seg selv trenger nemlig ikke å bli helliggjort. Den er i seg selv skapt hellig. Men Gud vil at den skal være hellig for deg. Den blir altså hellig eller vanhellig for deg, etter som du foretar deg hellige eller vanhellige ting på den dagen.

Men hvordan går en slik helligholdelse for seg? Det skjer ikke ved at en setter seg i ovnskroken og lar alt grovt arbeid ligge. Ikke heller skjer det ved at en setter en krans på hodet og tar på seg de beste klærne. Nei, det skjer som sagt ved at en tar for seg Guds ord og øver seg i det.

Egentlig skal vi kristne holde slik hviledag hver dag. Vi skal alltid foreta oss bare hellige ting, det vil si, vi skal daglig bruke Guds ord og bære det i hjertet og på leppene. Men, som sagt, vi er jo ikke alltid fri for arbeid. Derfor må vi bruke noen timer i uken for ungdommen eller i det minste én dag for hele menigheten til å drive bare med Guds ord. Særlig skulle vi da innprente de ti bud, troens artikler og Fadervår, så vi på den måten kunne innrette hele vårt liv og vår livsførsel etter Guds ord. Hver gang en øver seg på dette, holdes det en rett hviledag. Men når dette ikke blir øvd, da skal det heller ikke kalles noen kristen hviledag. Å hvile og gå ledig greier de vantroeende også godt. Og i kirkene står hver dag den store svermen av katolske geistlige og synger, men de helligholder ikke noen hviledag med det. Feilen er at de verken lærer eller preker Guds ord, men lærer og lever stikk imot det.

Guds ord er helligdommen over alle helligdommer. Ja, det er den eneste

helligdommen som vi kristne kjenner og har. For selv om vi hadde hatt alle helgeners ben eller deres hellige og innvidde klær i en haug, så ville det ikke hjelpe oss det aller minste. Det er alt sammen døde ting, som ikke kan helliggjøre noen. Derimot er Guds ord den skatten som gjør alle ting hellige. Det er ved Guds ord alle helgenene også er blitt hellige. Når en nå sysler med Guds ord, preker, hører, leser eller overveier det, så blir person, dag og gjerning hellig ved det. Men det skjer ikke for den ytre gjernings skyld, men for Ordets skyld, for det gjør oss alle hellige. Derfor sier jeg alltid at hele vårt liv og vår gjerning må gå for seg i Guds ord, hvis det skal være behagelig eller hellig for Gud. Når dette skjer, da kommer dette budet rett til sin kraft og oppfyllelse.

På den annen side er alt det som foregår uten Guds ord, vanhellig for Gud. Gjeringen kan se så god og glimrende ut som den vil, og det hjelper heller ikke noe om en pyntet den med bare hellige ting. Slik er det med de selvgjorte munkeordener. De kjenner ikke Guds ord, men streber etter hellighet ved sine gjerninger.

Legg derfor merke til at kraften og betydningen av dette budet ikke består i å hvile, men i å helligholde. Denne dagen får altså en særlig hellig øvelse. Andre arbeider og gjøremål kalles ikke egentlig hellige øvelser, hvis ikke mennesket på forhånd er hellig. Men her må det foregå en gjerning som gjør mennesket hellig, og det skjer som sagt bare ved Guds ord. I den hensikt har man bestemt sted, tid, personer og

Barnehjemmet

Villa Porvenir ligger i utkanten av Cochabamba i Bolivia og ble grunnlagt i 1997 av bolivianske Gladys Espinoza og norske Hanne Baardseth. Det er et hjem med 42 barn og tenåringer som fungerer som en storfamilie. Barna er fra 4 til 19 år gamle. Noen er foreldreløse eller forlatte, andre har foreldre som sliter med problemer som alvorlig rusmisbruk, vold, kriminalitet, et liv på gata, etc. Tre «mammaer» har ansvar for hver sin barneflokk på 10-14 personer i hvert sitt hus. Andre ansatte er en psykolog, tre leksehjelpere og to «tanter».

Til nå har alle ungdommene fullført videregående skole, 10 går på universitet eller tar høyere teknisk utdanning og har valgt å få videre oppfølging. De månedlige driftsutgiftene for barnehjemmet er ca. 80 000 kr. inkludert mat, klær, sko, helse, transport og skolegang, samt kostnader til lønninger, vann, strøm, telefon og vedlikehold av bygningene. All administrasjon besørges av frivillige.

Flere opplysninger: Villa Porvenir v/Alf og Randi Baardseth, Gml. Ringeriksvei 40, 1357 Bekkestua, tlf. 908 92 633 eller Hanne Baardseth, hannegla@supernet.com.bo

Landsstyret i NLL har vedtatt å støtte barnehjemmet med 20 000 kr. i år.

Gaver kan gis til barnehjemmets norske konto: 7877 08 10247

hele den ytre gudstjeneste, for at Guds ord kan bli brukt flittig også offentlig.

Guds ord er altså så viktig at en ikke kan helligholde noen hviledag uten det. Derfor bør en vite at Gud vil ha dette bud overholdt strengt. Følgelig vil han også straffe alle dem som forakter hans ord og ikke vil høre eller lære det, særlig på den tid som er bestemt til det.

Derfor er det ikke bare de som åpenbart misbruker og vanhelliger hviledagen, som synder mot dette budet. Det er altså ikke bare slike som av gjerrighet eller lettsindighet forsømmer å høre Guds ord, eller ligger i vertshusene og er gale og fulle som svin. Nei, det gjelder også alle dem som hører på Guds ord akkurat som på annet prat, og går til prekenen og ut igjen rett og slett av vane. Når året er omme, kan de akkurat like meget som de kunne året før. Hittil har man ment at man hadde helligholdt hviledagen rett når man hadde hørt en messe eller en opplesning av evangeliet om søndagen, selv om ingen hadde spurt etter Guds ord eller lært det. Nå har vi Guds ord, men vi avskaffer ikke denne misbruken. Vi lar presten preke for oss og formane oss, men vi hører på det uten alvor og oppmerksomhet.

Derfor må du vite at det ikke bare gjelder om å høre, men det skal også læres og beholdes. Tenk ikke at du kan gjøre med det som du vil, eller at det ikke er særlig viktig. Husk på at det er Guds befaling, og at han vil kreve deg til regnskap for hvordan du har hørt, lært og æret hans ord.

På samme måte skal også de kresne

ånder refses, de som er mette og kjede av Guds ord når de har hørt en preken eller to, som om de kan det godt nok selv og ikke lenger behøver noen lærer. Dette er nettopp en synd som hittil er blitt regnet blant dødssyndene. Den kalles på gresk «akedia», som betyr lathet og metthet. Det er en farlig og fordervelig plage, som djevelen forhekser og bedrar mange hjerter med. Hensikten hans er at han vil overrumple oss og i hemmelighet ta fra oss Guds ord igjen.

La dette være deg sagt: Selv om du kunne Guds ord så godt som det lar seg gjøre, og var en mester i alle ting, så er du likevel under djevelens makt hver eneste dag. Han hviler verken dag eller natt, for at han kan lure seg inn på deg og vekke vantro og onde tanker i hjertet ditt mot de foregående og de andre Guds bud. Derfor må du alltid ha Guds ord i hjertet, i munnen og for øret. Men der hvor hjertet står ledig og Ordet ikke lyder, der bryter han seg inn, og ulykken er ute før en merker det. Men der hvor Guds ord blir betraktet, hørt og behandlet med alvor, der har det den virkning at det ikke blir uten frukt. Der vil det oppvekke ny forstand, lyst og andakt, og der renser det hjerte og tanker. For Guds ord er ikke kraftløse og døde, men virksomme og levende ord. Og selv om det ikke var noen annen nytte og nødvendighet som drev oss til å bruke Guds ord, så skulle det være tilskyndelse nok å vite at dette ordet driver djevelen på flukt, og at vi oppfyller dette budet ved det. Det liker Gud bedre enn alle hykkelske gjerninger, om de ser aldri så vakre ut.

«Den store katekisme»

Avguden mammon

Av Ragnar Opstad

Vi har alle eitt eller anna forhold til avguden mammon. Vi gir av våre pengar til misjonen. Mange gir mykje, andre mindre, men truleg er det ikkje så mange som gir så mykje som den fattige enkja som gav to skjervar. Eg meiner å ha høyrte sagt at det var nok til mat for ein dag. Ho gav av sin fattigdom alt det ho åtte, alt det ho hadde å leva av (Mar 12:41-44). Ho var løyst frå mammon. For ei tid tilbake høyrde eg ein som sa at når han kom til himelen, ville han spørja den enkja kva ho fekk til middag den dagen!

Eg vil tru at dei fleste av oss gir av vår overflod, og då blir det lite i Guds augo.

I mange av våre bedehus er det nå blitt ein vane å be for kollektpengane. Dette er noko nytt som ikkje vart gjort for få år tilbake. Er dette forsømt av tidlegare kristne? Det trur eg ikkje. Mon ein ikkje like gjerne kunne be for givarane og dei pengane dei sit att med?

«Når såg vi deg svolten?»

Av og til kjem det seljarar (tiggjarar) og bankar på døra. Men dei fleste som ber om pengar kjem oftast gjennom postkassa. Det er ikkje alt ein har like stor tru for å kunna støtta. Kva gjer vi så med det som kjem? Er vi likesæle for andre si naud? Går alt direkte i papiravfallet? Det er jo ikkje så farleg om andre svelt, berre vi har det godt! Det er ikkje så farleg om andre lid, berre vi går fri. Du synest kanskje det er lite

ådeleg å ta fram slike ting, kanskje du også synest det er lovisk?

Eg trur nok at nokre tenkjer at vi som er kristne, gir til misjonen, så kan alle andre gjera «gode gjerningar» ved å gi til alt det andre. Kva seier Jesus? «For eg var svolten, og de gav meg ikkje mat».

«Når såg vi deg svolten ...?» «Det de ikkje gjorde mot ein av desse minste, det har de heller ikkje gjort mot meg» (Mat 25:32-45). Skal dette kanskje tolkast åndeleg – med tanke på *ådeleg* mat? Kanskje det òg, men det har uansett ei praktisk, menneskeleg side. Det ser vi f. eks. då Judas forlét Jesus og dei andre læresveinane for å gå til sitt verk; då tenkte dei andre at han kanskje berre skulle gå og gi noko til dei fattige. Korleis kom dei på ein slik tanke? Årsaka til det var naturlegvis at dei brukte å gi noko til nettopp slike. Så var det jo Judas som bar pengepungen. Jesus hadde omsorg for dei fattige. Det bør vi og ha.

Ei anna sak er at dette er ingen frelsegrunn, men tru utan gjerningar er ei død tru, skriv Jakob (Jak 2:26).

Ein ting bør nemnast: Når vi gir til misjonsarbeidet, så gir vi også gjennom det til dei fattige.

Men har vi kjærleik – og høve til det, tenkjer vi òg på slike som lite og ingen ting har eller som er på flukt og/eller under åndeleg press for å forneakta trua på Jesus. Vi kan lesa om forsørgarar (dvs. fedre og ektefeller) som er blitt drepne,

og familiar som sit att, ribba for alt.

Mange av oss har vel ein god del att etter å ha gitt vår gåve til misjonen? Ein kvar får gi etter hjartelag og det han har tru for.

Kven eig pengane våre?

Vårt forhold til pengane og korleis vi nyttar dei, fortel noko om vårt kristenliv og kor stor makt avguden mammon har i vårt liv.

Nokre prutar på varene dei kjøper – og går fornøgd ut etter å ha lukkast med det, ja, roser seg gjerne i tillegg. Då kan ein spørja: Var det Jesus du representerte då du handla – eller var det mammon? Hadde du vore like glad om du sto på andre sida av disken og det var ditt levebrød det gjaldt? Mammon tenkjer alltid berre profit.

Ein forkynnar fortalde at han hadde høyrte mykje gjennom sjelesorg opp gjennom åra, men aldri hadde nokon søkt hjelp for sitt forhold til mammon.

Det vi har att etter å ha gitt våre pengegaver, disponerer vi fritt, er det gjerne nokon som tenkjer. Gjer vi det?

Nei, alt vi har er vi forvaltarar over. Det er Herren som eig alt.

Når eg ser på mitt eige forbruk, blir eg skuldig. Så kjem spørsmålet til meg: Er du villig til å gjera noko med det?

*Sølv og gullet Herrens er,
– du er ei mer enn låntager.
Nå kommer Gud med det begjær:
Gi meg hva selv du behager!
Herre min Gud, hvor du er mild!
Ta du av lånet hva du vil,
selv er du rikdommens kilde!*

*Og er du varm for Herrens sak,
skulle du da stå tilbake?*

*Snart kommer dommens store dag,
hvordan vil den deg behage?*

*Tenk om du skulle møte frem
for å anklages hardt av dem
som du ei her ville hjelpe!*

(Hans Utbø, sb nr. 699)

Ein glad gjevar

«Kvar ein må gje som han har set seg føre i hjarta, ikkje med ulyst eller av tvang. For Gud elsker ein glad gjevar» (2Kor 9:7). Korleis blir ein så ein glad gjevar? Det er vårt forhold til Jesus som utrettar det – når vi får sjå at Jesus har ordna vår sak med Gud, at han gav seg heilt for oss for å frelsa oss. Jesu kjærleik til oss – verkar kjærleik til han – og til våre medmenneske. «Vi elsker fordi han elska oss først» (1Joh 4:19). Han blir min frelsar og herre – også over lommeboka.

Vi ser i evangelia fleire døme på kva verknad Jesu kjærleik utretta hos slike som fekk del i evangeliet, og for slike som levde nær Jesus. Vi kan tenkja på Sakkeus som ville gi halvparten av det han åtte til dei fattige! Og hadde han truga pengar av nokon (i tenesta som tollar), ville han gi det firedobbelt att!

Så kan vi lesa om Maria som tok «eit pund ekte og særst dyr nardussalve og salva Jesu føter og tørka dei med håret sitt». Og det står at «huset vart fylt av angen frå salven» (Joh 12:3).

Læresveinane reagerte negativt på slik pengesløsning på Jesus, og Judas sa: «Kva skal denne sløsinga tena til?» (Mat 26:8). Men Jesus tok Maria i for-

svar og sa at ho gjorde ei god gjerning. Anten eg las det i «Lov og Evangelium» eller eg berre hørte det fortalt, minnest eg ikkje. Men det var ei vaskehjelp i Peru som for ein del år sidan ville gi ei gåve til radioarbeidet som våre kristne medarbeidarar dreiv. Slik eg hugsar det, så hadde ho hørt seg frelst ved å lytta til dei kristne sendingane. Då dei som tok imot gåva kom tilbake og opna konvolutten, fann dei ein pengesum tilsvarande hennar årsløn!

Gud eller mammon?

Farisearane gav mykje pengar til templet, men dei gav berre av sin rikdom. Dei gav lite – sjølv om det i menneskeaugo var mykje. Men Jesus sa til dei: «Ingen kan tena to herrar. For han vil anten hata den eine og elska den andre, eller han vil halda seg til den eine og vanvørda den andre. De kan ikkje tena Gud og mammon».

Då farisearane hørte dette, spotta dei han, for dei var pengekjære (Luk 16:13-14). I Guds augo er det nok mange, også blant kristne, som sit fast i denne løynde synd, kjærleik til mammon.

Kven tenar du? Ber du Gud om hjelp til å bruka pengane rett? Har han tilgang til bankkontoen eller bankkontoane dine? Er du pengekjær som farisearane, så likar heller ikkje du at desse tinga blir tatt opp.

Er det Gud eller mammon som har styringa? Er det mammon, så må du omvenda deg, fordi mammon er ein avgud. Dei som dyrkar avgudar, kjem ikkje inn i Guds rike. «For dette veit

de og skjønar at ingen som driv hor eller lever i ureinskap, og heller ikkje nokon som er pengegrisk – han er då ein avgudsdyrkar – har arv i Kristi og Guds rike» (Ef 5:5).

Når vi her i landet samanliknar oss med andre land, kan veldig mange av oss kallast rike. Jesus seier at det er vanskeleg for ein rik å koma inn i Guds rike, ja, det er lettare for ein kamel å gå gjennom eit nålauga! For menneske er det umogleg! Guds ord syner oss at vår rikdom er livsfarleg for det åndelege livet (Mat 19:20-26). Vi kan hamna på feil stad når livet vårt her er slutt. Sidan det er umogleg, spesielt for ein rik, å bli frelst og bevart, må det skje eit under om vi skal bli berga! «Men for Gud er alt mogleg».

Også den som ikkje kan kallast rik, har likevel eit forvaltar-ansvar over det han tross alt er tiltrudd, som den fattige enkja.

«Og eg seier dykk: Vinn dykk vener ved den urettferdige mammon, så dei kan ta imot i dykk i dei evige bustadene når han sviktar» (Luk 16:9).

Endring av adresse

Husk å gi ekspedisjonen beskjed om adresseendring ved flytting!

Fredrik Heian,
Elvedalsveien 175,
3158 Andebu.
Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Rik i Gud

Av Lars Fossdal

Rikdom kan være så mangt for oss mennesker. Men for de fleste av oss er det penger og frihet vi strever mest etter. Mange legger ned et stort arbeid for å nå sine mål. Noen lykkes mer, mens andre lykkes mindre. Men når døden kommer, skilles vi alle fra vår jordiske rikdom. Vi får ingen ting av dette med oss i graven.

Bibelen taler om en annen rikdom, en rikdom som aldri forgår. Den består gjennom livet, døden og dommen, ja, like inn i himmelen. Det er å være rik i Gud, at Gud er min rikdom – mitt gode her på jord.

Historien om den rike mannen og Lasarus bekrefter dette. Den rike mannen var svært rik på jordisk gods. Han levde hver dag «i herlighet og glede», som det står skrevet. Men da døden kom, måtte han reise fra alt sammen. Rikdommen hans varte ikke evig. Han ble med ett så fattig. Samtidig med ham levde en mann ved navn Lasarus. Han var en tigger, full av sår, som lå ved den rike mannens dør. Hans ønske var å spise av smulene som falt fra den rikes bord. Lasarus betyr «Herren hjelper», og det sier oss at Herren var hans hjelp her i livet. I Gud hadde Lasarus en større rikdom enn det den rike mannen hadde i sitt gods. Det ser vi da Lasarus døde; da hentet Herren ham til Abrahams fang for å trøstes. Hans rikdom var at han var Guds barn og arving til himmelen. Gud var Lasarus' sitt gode her i tiden.

Etter døden ble deres situasjon to-

talt forandret for alltid. Den rike mannen var alt under Guds rettferdige dom – han «pintes storlig i denne lue». Og hans fremtid var i den evige pine. Hvor fattig hadde han ikke vært under sitt jordeliv, tross sin rikdom. Men Lasarus ble båret bort av engler til Abrahams fang for å trøstes. Han fikk oppleve en forsmak på himmelen. Som Guds barn hadde han sin fremtid i Guds fullkomne rike. Han var i sannhet rik her på jord tross sin fattigdom på jordisk gods.

Det finnes ikke en større rikdom for et menneske, enn å få del i den rikdommen Lasarus hadde. Den jordiske rikdommen forgår, mens det å være rik i Gud aldri forgår.

Hva er det å være rik i Gud? Jo, at Gud selv er min rikdom. Det er ikke først og fremst hans mange gaver, men ham selv og hans kjærlighet til meg som gjør ham så dyrebar for meg. Jeg kan ikke leve uten ham.

Salme 23 beskriver denne rikdommen for oss. «Herren (JHVV) er min hyrde». JHVV er et frelsernavn. Gud åpenbarte seg ved dette navnet da han frelste jødene ut av Egypt. Han er løftets og paktens Gud. Ingen har elsket meg som ham. Han så min nød, min synd og skam, og likevel kjøpte han meg med sitt blod. Han gav sitt liv for å berge meg for himmelen. Han kom til meg og «pekte på de merker hans hånd og side bar, det var min synd han sonet, å, hvor han elsket har! Jeg tror det skjønt jeg fatter ei:

Møtekalender

Mai

17. Mosvik
Bjørn Valde
21. Årnes
Per Bergene Holm
- 24.-26. Soknedal
Ingvar Gangås
25. Randaberg
Lars Fossdal
- 25.-28. Nybro
Per Bergene Holm
28. Mosvik
Odd Eivind Høyvik

Pinsemøter (juni)

- 3.-5. Steinsdalen,
Norheimsund
Arne Jørgensen,
Odd Eivind Stensland
- 3.-5. Langli, Skiptvet
Curt Westman
- 4.-5. Skjæveland,
Sandnes
Gunnar Nilsson,
Lars Fossdal
- 3.-5. Mosvik, Inderøy
Rami Seppälä

Juni

- 8.-11. Ørsta
Ingvar Gangås
11. Årnes
Asbjørn Fossli
25. Randaberg
Gunnar Soppeland

Barneleir på Fossnes

- 23.-25. juni
Talere/ledere: Tobias Fjell,
Hildegunn Fjære, Martin Fjære,
Lars Fossdal, Maren Anne Krüger,
Øystein Laberget

Påmelding: André Heian
(411 01 223) innen 20. mai

Ungdomsleir på Trettenes

- 23.-25. juni
Talere/ledere: Paul André Bergene Holm,
Asbjørn Fossli, Reidar Heian,
Fredrik Thorbjørnsen

Påmelding: Reidar Heian
(414 95 526) innen 20. mai

han elsker syndere som meg. Nåde at han fant meg, kjærlighet som vant meg, nåde at han bar meg til sin fold». Det var det han gjorde – han elsket meg, han ga seg selv for meg og han bar meg til sin fold. Jeg er hans får. Han er hyrden min som leder og vokter meg på min ferd gjennom denne onde og farefulle verden.

Hør hva Herren er for sitt lam: – Han

lar meg ligge i grønne enger. Det er i Ordet hans. – Han leder meg til hvilens vann. Det er også hans ord og løfter som gir hvile. – Han styrker min sjel ved sitt Ord. – Han fører meg på rettferdighets stier for sitt navn skyld. – Om jeg enn skulle vandre i dødsskyggens dal, frykter jeg ikke for ondt, for din kjepp og din stav de trøster meg. – Han dekker bord

for meg like for mine fienders øyne. – Han salver mitt hode med olje så mitt beger flyter over. – Bare godhet og miskunnhet etterjager meg alle mitt livs dager – og jeg skal bo i Herrens hus gjennom lange tider.

Finnes det noe større for et menneske enn å ha del i dette? Men satan unner ingen å ha del i denne hvile og tillit til Herren. Derfor prøver han å få deg bort fra Herrens ord, så du ikke ser din rikdom. Han frister til synd og vil ha deg til å leve i den. Han anfekter deg, slik han gjorde med Asaf (Sal 73). Til tross for at Asaf bekjente sine synder og forsaket djevelen og hans gjerninger, kom hver dag til ham med tukt og plage. Mens de ugudelige så ut til å ha gode dager. Dette ble en plage i hans øyne, på lite nær hadde han falt fra Herren.

Kanskje det er slik med deg også? Du misforstår Herrens kjærlighet og omsorg. Synden sitter så fast i våre hjerter og liv, og vi lar den så lett få herske over oss. Da ser Herren at vi er på vei bort fra ham, og han tukter oss. Ja, han hudstryker hver sønn han tar seg av (Heb 12:6). Jødernes historie som beskrives i Det gamle testamente viser oss at lidelser og nød av forskjellig slag, er det beste midlet Gud har for å ydmyke oss – så vi erkjenner og bekjenner vår synd slik at vi tar avstand fra synden og vender oss til ham.

Da Asaf fikk se dette, etter å ha vært inne i Guds helligdommer (Guds Ord), så han at motgangen han opplevde var et tegn på at Herren elsket ham og hadde grepet ham og dratt ham bort fra den brede vei. Gud ledet ham ved sitt råd her

på jord. En dag skulle han bli tatt opp i herlighet. Da sa Asaf: «Men jeg blir alltid hos deg». «For meg er det godt å holde meg nær til Gud». Nå ble Gud hans rikdom igjen. Hvor salig han da var.

Salmisten sier, når han ser hvem Herren er og hva han har i ham: «Jeg mangler intet» (Sal 23), selv om han vet med seg selv at han mangler alt. Han er et forsvarsløst får, omgitt av mange farer, røvere og rovdyr som vil ta ham, men han er i Herrens hyrdeomsorg og da er han rik. Tenk å få ha Herren til leder og vokter gjennom livet! Bare godt og miskunnhet skal følge etter ham hver dag gjennom livet. For et løfte! Han var salig.

Er du rik i Gud? Da takker du Herren også for de tunge og onde dagene du får. Du vet det er uttrykk for Herrens kjærlighet og omsorg for din sjel (Heb 12) – og en dag skal du bo i hans hus i evigheters evighet. Gleden i Herren blir din styrke i onde og gode dager her i livet.

Vil du bli rik i Herren, må du bøye deg for ham. La ham bli din hyrde og oppgi deg selv og syndens vei. «Bli i meg», sa Jesus. Det skjer ved at Ordet blir i deg. La ham selv, de grønne enger, hvilens vann, hans kjepp og stav trøste og styrke deg. Da vil Gud bli din rikdom og glede i livet. Ditt beger vil flyte over og du blir til ære for din Frelser og til velsignelse for dine medmennesker.

Han har ikke tanker til ulykke for deg, men vil gi deg fremtid og håp (Jer 29:11). Hvor salig det er å være rik i Gud! Hva er din rikdom? Det gjelder livet her og evigheten.

Martin Luther og riksdagen i Worms

Av Ivar Welle

Martin Luther var en kjetter. Det tenkte paven, og andre med ham. Den unge keiser Karl V mente også at nå skulle denne kjetteren fengsles og brennes. Men så lett gikk det ikke, for folke- meningen i Tyskland var på Luthers side. Keiseren gikk derfor med på at Luthers sak skulle behandles på den første riksdag som han skulle holde. Det var i Worms i 1521. Paven og hans kirke- fyrster mislikte dette sterkt. Det var aldri skjedd tidligere at en riksdag, det vil si en forsamling av lekmenn, skulle sette seg ned som overdommere i en kirkelig sak som allerede var avgjort i Rom. Men det hjalp ikke, på annen måte kunne paven ikke få kloen i Luther.

Riksdagen

Til Riksdagen kom keiseren selv, som da bare var 21 år gammel. Han hadde store evner, og hans mål var å bevare sitt rike som en katolsk enhet. Det tyske rike bestod på denne tid av ikke mindre enn 100 delstater, og de var alle representert i Riksdagen, som i alt tallet omkring 300 personer. Blant disse var en mengde fyrster og prinser, deriblant en 18-årig prins som senere ble kong Kristian III av Danmark-Norge. Han reiste fra Worms glødende begeistret for Luther og hans evangelium, og det var han som i 1536 innførte reformasjonen i sine riker.

Pavens representant var kardinal Hi-ronymus Aleander, en lærd og samvit-

tighetsløs renessansemann. Han trodde vel ikke ett ord hverken av pavens lære eller av evangeliet, men var en utlært og ondsinnet diplomat som hadde beveget keiseren til å uttale sin fordømmelse av Luther allerede før Riksdagen var holdt. Men han måtte finne seg i at kjetteren ble innkalt med sikkert leide. Aleanders plan var å skremme Luther fra å møte.

“ ————— ”
Det står ikke engang på hvordan det går med evangeliets sak, men det står på at sannheten blir sagt. Av meg kan dere vente alt, bare ikke flukt eller tilbakekallelse. Om det var så mange djevler i Worms som det er teglstein på takene, så må jeg likevel dit.

“ ————— ”
Da ville han i sitt fravær bli dømt av Riksdagen og folkemeningen. Han fikk derfor folk til å fortelle Luther at det var avgjort at han skulle brennes slik som Huss, og rundt omkring på vegen til Worms ble det slått opp plakater med den pavelige dom. Flere av Luthers venner mente at det var farlig for Luther, og at han derfor burde holde seg hjemme. Men Luther selv var av en annen mening. Han svarte: «Det står ikke

på hvordan det går med broder Martin, om hans blod skal flyte. Det står ikke engang på hvordan det går med evangeliets sak, men det står på at sannheten blir sagt. Av meg kan dere vente alt, bare ikke flukt eller tilbakekallelse. Om det var så mange djevler i Worms som det er teglstein på takene, så må jeg likevel dit».

Luther drog av sted. Overalt strømmet folket til i massevis for å se ham. Reisen ble et triumftog. «Tyskerne har mistet respekt for alt og ler endog av bannlysningen», skrev Aleander. «Den 16. april kl. 10 kom Luther kjørende til Worms omgitt av 100 riddere. Han steg ut av vognen, så seg om med sine djevleøyne og sa: 'Vår hjelp er i Herrens navn', forteller Aleander harmfullt. Kardinalen håpet likevel at Luther ikke skulle få anledning til å vitne. Han skulle bare bli spurt om han vedkjente seg sine skrifter og om han ville tilbakekalle – ja eller nei. Så skulle han dømmes og brennes. Men det gikk ikke slik. Luthers venner i Riksdagen gjennomskuet planen og ga Luther kloke råd.

I herberget fikk Luther ikke være i fred dag eller natt for alle de nysgjer-

“—————
Men etter den 17. april kom snart en ny dag. Nå hadde Luther fått tenke seg om, og han «drakk av bekken» på veggen, derfor «løftet han hodet høyt» (Sal 110:7).

rige som kom og skulle se ham. Alle-rede dagen etter skulle han møte for keiseren og Riksdagen i biskopens slott. Der måtte han stå og vente i hele to timer i den tettpakkede mengden før han slapp inn. Han var trett og nervøs da han trådte fram for Riksdagen.

Der satt verdens mektigste forsamling og ventet på opprøreren fra Wittenberg. De fleste var nysgjerrige, mange var fiender, meget få var venner. Og hva fikk de se? Ja, det var en skuffelse. En liten blek munk som ikke visste hverken ut eller inn! Han var forfjamset, men forsøkte å stramme seg opp. Han nikket og hilste høyt til en rådsherre som han kjente, men glemte å bøye kne for keiseren.

Det lille Luther sa, ble uttalt med så svak stemme at det nesten ikke hørtes. Forhøret forløp slik: Domprost Johan Eck spurte om Luther vedkjente seg sine bøker, og han pekte på en bokstabel som lå på bordet. Luther var ved å svare ja, men hans advokat ropte: «Les opp titlene!». Det var selvsagt nødvendig for å få et riktig svar, og det tok temmelig lang tid, for Luther hadde den gang allerede skrevet mye, og man brukte lange titler i gamle dager. Viktigst var det at Luther nå kunne trekke pusten og samle tankene, så han etter juristenes råd kunne forlange betenkningstid. Det fikk han, men bare til neste dag.

Men etter den 17. april kom snart en ny dag. Nå hadde Luther fått tenke seg om, og han «drakk av bekken» på veggen, derfor «løftet han hodet høyt» (Sal 110:7). Det ble ikke så mye søvn i den vrimlende byen og det tettpakkede

”

Bibelleseplan for barn

Landsstyret har besluttet å bevilge 50 000 kr. til trykking av nytt opplag av «DESCUBRE los tesoros de la Biblia» (Oppdag skattene i Bibelen.). Dette er en bibelleseplan for barn som er laget av misjonær Gerd Vie i samarbeid med nasjonale medarbeidere i Bolivia. Det forrige opplaget er utsolgt, og det har vært vanskelig å skaffe midler til en ny utgivelse.

Bøkene er på spansk og kan spres til flere land i det spansktalende området av Andesregionen. Det dreier seg om 12 illustrerte hefter samlet i en eske, med bibeltekster fra 1. Mosebok til Åpenbaringsboken, med spørsmål og arbeidsoppgaver. Heftene selges til meget redusert pris, og det ville være fint om en kunne tilby

materiellet gratis til søndagsskoler, foreninger og lag. Totale kostnader ved trykking av 2 000 esker er på ca. 150 000 kr.

Gerd Vie forteller: «Bolivia er et fattig land, og folk flest prioriterer ikke å bruke penger på bøker. Min bønn er at barn og foreldre som leser Descubre sammen med Bibelen, må bli glad i Bibelen og glad i Jesus».

Dersom noen har lyst til å støtte denne utgivelsen kan gaver gis til kontonummer 3000 22 26193. Gaven merkes «Bibelleseplan Bolivia». Skulle gavene overskride nødvendig beløp, vil de bli brukt til NLL's litteraturarbeid gjennom «Såmannen» i Bolivia og Peru.

Landsstyret

herberget. Men han var da alene i sitt rom. Gjennom den tynne veggen hørte en nabo hvordan Luther ba til Gud. Han oppteget en del av hans lange bønn: «Akk, Gud, akk, Gud, å du min Gud, min Gud, stå meg bi mot all verdens fornuft og visdom! Gjør det, du må gjøre det, du alene. Saken er jo ikke min, men din. For meg selv har jeg intet å utrette her, jeg har ikke noe å gjøre med denne verdens store herrer. Jeg kunne ha lyst til gode dager og ro og fred. Men saken er din, Herre, den er rettferdig og grunnset i evighet. Stå meg bi, du trofaste, evige Gud! Jeg stoler ikke på noe menneske, alt slikt er forgieves. Å Gud, å Gud, hører du ikke? Er du død? Nei, du

kan ikke dø, du bare skjuler deg. Å, vær hos meg, min Gud! I din kjære Sønn Jesu Kristi navn, det skal være mitt skjold og vern, min faste borg ved Den Hellige Ånds kraft og styrke. Herre, hvor blir du av? Herre Gud, hvor er du? Kom, kom, jeg er ferdig til å gi mitt liv. Mitt legeme er jo dine henders gjerning, om det skulle ødelegges og bli til intet, så er det nok at jeg har ditt Ord og din Ånd. Sjelen er din, tilhører deg og blir hos deg i evighet. Amen, Gud hjelpe meg, amen».

Den 18. april måtte Luther igjen stå og vente i to timer, og han slapp først inn kl. 18, på kvelden, noe som var svært sent etter tidens skikk. Nå var han et nytt

menneske. Han så rolig på sine dommere. Luther begynte med å bøye kne for keiseren og ba om unnskyldning fordi han hadde vært så klosset dagen før: «Det er ikke greit å føre seg etter høye herrers skikk for den som er vokst opp i et avsides munkerede». Det gjorde et godt inntrykk. Så fikk Luther tale først på latin, for keiseren og de fremmedes skyld, så på tysk. Ånden var over ham, hans klare og gjennomtrengende stemme lød helt ut til folk i slottsgården, og alle fulgte spent med. Luther brukte anledningen til å bekjenne sin tro og forklare sin lære for de mange mektige, som til dels ikke kjente den før. Han klaget også over geistlighetens synder og den urettferdighet som ble begått mot det tyske folk. Hva hans skrifter angikk, innrømmet han at de til dels var for voldsomme i formen. Han ville heller ikke benekte at han kunne ha tatt feil i enkelte ting, men det måtte da påvises. I hovedsak var han imidlertid viss på å ha Guds Ord på sin side, så det kunne han ikke forandre.

Da han hadde talt ut, holdt fyrstene en kort rådslagning. Så begynte forhandlingene igjen. Eck skjente på broder Martin fordi han hadde opptatt keiserens og fyrstenes kostbare tid. Nå måtte han gi kort og grei beskjed om han ville tilbakekalle eller ikke. Hvis han ikke ville det, kunne keiseren handle med ham som det var handlet med Huss og andre kjettere –.

Mer spent enn noensinne hang alles blikk ved Luthers skikkelse. Nå kjente også Luther at hans besøkelsestid var kommet. Han kunne ikke velge feil, ja, han kunne ikke engang velge,

for han var grepet av den Allmektiges hånd. Han tenkte og han ba: «Jeg kan ikke annet». Så klang svaret, klart og tydelig: «Jeg tror hverken på paven eller kirkemøtene, for det er klart at de ofte har faret vill og motsagt seg selv. Hvis jeg ikke blir overbevist ved Guds ord eller andre klare og tydelige grunner, så hverken kan eller vil jeg tilbakekalle eller rette et eneste ord. For å handle mot sin samvittighet er utilrådelig, skadelig og farlig. Gud hjelpe meg. Amen».

De følgende dagene ble det lange forhandlinger i Riksdagen om Luthers skjebne. Keiseren ville at han øyeblikkelig skulle bli dømt og brent. Men Riksdagen ville ikke gå med på det. Så søkte Luther om å få reise fordi hans frie leide snart skulle løpe ut. Han fikk reisetillatelse uten vanskeligheter. Fredag den 26. april dro han fra Worms.

I Worms fortsatte forhandlingene. Kurfyrst Fredrik skrev til sin bror: «Nå er ikke bare Annas og Kaifas mot Martin, men også Herodes og Pilatus». Kurfyrsten selv våget heller ikke å stille seg på Martins side, men reiste hjem likesom flere andre av Riksdagens medlemmer. De som var tilbake besluttet den 16. mai at Luther, som forstokket, satanisk kjetter skulle være fredløs. Alle som gav ham mat, drikke eller hus, eller hjalp ham på annen måte, skulle straffes med døden. Enhver som unnlot å gripe ham, sto under samme dødsdom.

*Fra «Luthers liv og Luthers tro»,
Lunde forlag, Bergen 1946*

Forts. i neste nr. om Luthers
tid på slottet i Wartburg

Når Gud tukter og trøster

Av Ingar Gangås

En av de sannheter Martin Luther fikk lys over, var at alt Guds ord kommer til oss som lov og evangelium. Det er som et tveegget sverd. Loven dømmer og viser oss at vi står skyldige og fortapte overfor den hellige Gud. Evangeliet er ordet om Jesus og det han har gjort til vår frelse.

Hos profeten Jesaja ser vi dette så tydelig. Dommen forkynnes med «malmtinge» slag. Menne-sket fratas alt håp om redning. Så kommer evangeliets tale så uventet – med frelse i Jesus alene.

Red.

«Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlagen, skal de bli som den hvite ull.»

Jes 1:18

Frafall og avgudsdyrkelse

Situasjonen i Israel var mørk. Riket var splittet og delt (922 f.Kr.). Tistammeriket, Israel i nord, hadde reist sine avgudsalter over hver høyde og bakkekam i landet. Sør-riket, Juda, var ikke stort bedre. Guds store undergjøring ved Moses, og lovtavlene fra Sinai var omtrent glemt. Beretningen om røken og ilden fra fjellet, da hele berget ristet og skalv, mens folket sto på avstand og Moses mottok de ti bud, var

bare et fjernt minne fra fortiden. Vandringen gjennom Rødehavet var blitt historie. Nå var ærefrykten for Gud borte, og blodet fra påskelammet – til soning og redning fra dødsengelen, var ikke lenger så kjær og nødvendig.

Det var gått ca. 750 år siden Moses ledet israelsfolket ut fra Egypt. Ennå skulle det gå ca. 750 år fram til Jesu fødsel. Midt imellom disse begivenhetene ble profeten Jesaja oppreist og kalt til å vekke folket til omvendelse og oppgjør med Gud.

Jesajabokens første og andre hoveddel, domsboken (kap 1-12) og folkeboken (13-39), skildrer den åndelige situasjon i Israel og landene omkring. Israel var falt fra Herren, og foraktet Guds bud og hans veier. Straffen var uunngåelig. I denne situasjon taler Gud Herren gjennom sin profet og stevner alle inn for den levende Gud:

«Hør dere himler, og lytt til, du jord! For Herren taler: Barn har jeg oppfødd og fostret, men de har satt seg opp mot meg. En okse kjenner sin herres krybbe. Men Israel kjenner ingen ting, mitt folk har ikke forstått noe. Ve det syndige folk, et folk tynget av misgjerning, ætlinger av ugjerningsmenn, vanartede barn! De har forlatt Herren, de har foraktet Israels Hellige, er veket fra ham» (Jes 1:2-4).

Fangenskapet i Assyria for Samaria og Nord-riket var uunngåelig. Det skjedde midt under profetens tjeneste-

tid (722 f. Kr.). Ennå mens Jesaja startet sin gjerning og forkynte kallet til omvendelse, kan det se ut som det var et lite håp om frelse for Nord-riket. Men de ville ikke høre og omvende seg. Derfor måtte dommen komme. Så ble det Sør-riket sin tur. Dersom de ikke omvendte seg, var dommen uunngåelig også for dem. Og straffen kom. Judas fangenskap i Babel fra år 586 f. Kr. kom til å vare i hele 70 år.

Gud bruker «storslegga»

Guds ord kan lyne og tordne. Ludvig Hope sa ofte at Gud må bruke storslegga for å knuse oss med lovens tale. Allmaktens Gud er hellig. Han tåler ingen synd. Synden fører alltid straff med seg, slik Carl Gerhard Garve (1825) synger (Sb 590):

*Ditt ord, o Gud, er sverd og flamme.
Det trenger gjennom marg og bein.
Det vet å knuse, vet å ramme,
er hjertet enn så hardt som stein.
La alle føle rett dets makt,
at synden er det underlagt.*

Hele Jesajaboken, spesielt fram til kapittel 40, er full av «lyn og torden». Menneskets ondskap og gudløshet får sin dom: «Derfor hogger Herren av Israel både hode og hale, både palmegren og siv, alt på én dag. Eldste og aktet mann er hodet, og en profet som lærer løgn er halen. Dette folks førere er forførrere, og de av folket som lar seg føre, er fortapt. Derfor gleder ikke Herren seg over dets unge menn. Han forbarmer seg ikke over dets farløse og enker. For de er

alle sammen gudløse og gjør det onde, og hver munn taler dårskap. Men med alt dette vender hans vrede ikke tilbake, ennå er hans hånd rakt ut. For ugudeligheten brenner som ild. Den fortærer torn og tistel, og den setter fyr på den tykkeste skogen, så den virvler høyt opp i røk. Ved Herrens, hærskares Guds vrede er landet satt i brann, og folket blir til føde for ilden. Ingen sparer sin bror. De biter til høyre og sulter likevel. De eter til venstre og blir ikke mette. Hver eter kjøttet av sin egen arm. Manasse eter Efra'im og Efra'im eter Manasse (brødre). Begge til sammen er de mot Juda (felles fiende-bror). Men med alt dette vender Herrens vrede ikke tilbake, ennå er hans hånd rakt ut» (9:14-21).

Dette er Herrens straffende tale over Israel, Juda, nasjonene rundt, Assyria og Babel, ja, over oss alle: jøder og hedninger. Ikke minst gjelder det Norge og Skandinavia som har sendt ut så mange misjonærer, men som i dag er blant de mest ugudelige land i verden. Vi er skyldige alle sammen.

Når uværet kommer, og Gud med rette bruker «storslegga» imot oss, hvor kan vi da gjemme oss?

Hvordan kan vi da fly «fra satans tyranni, fra syndestand, fra lovens bann, fra dødens skrekk og helvedbrann», slik Hans Adolph Brorson synger? (Sb 317). Da finnes det bare én redning for oss. Det er å vende om og rope til Herren om nåde for Jesu skyld.

*Forts. i neste nr. med artikkelen
«Israels lille flokk»*

L&E

Sommersamling på Fossnes

– med årsmøte, 12.-16. juli

Talere: Gunnar Soppeland,
Curt Westman, Konrad Fjell,
Ingar Gangås, Per Bergene Holm
og Dag Rune Lid

Ledere: Martin Fjære (hovedleder)
Gunnar Fossli, Reidar Heian,
Dag Rune Lid og
Fredrik Thorbjørnsen

Sangere: Fossneskoret,
Klippen mannskor, Kari Mangelrød
og Marit Bergene Holm

Påmelding: André Heian
411 01 223 / andre@heian.se

Påmeldingsfrist: 15. juni.

*De som vil benytte stemmeretten, må gi
beskjed om dette ved påmelding.*

Flere opplysninger og priser: nll.no

Program

Onsdag

- 18.00 Samling og kveldsmat
- 19.30 Møte v/Curt Westman

Torsdag

- 08.00 Bønnemøte
- 10.00 Årsmøte
Andakt v/Rami Seppälä
- 16.00 Familiemøte v/Konrad Fjell
- 19.30 Vitnemøte v/Reidar Heian

Fredag

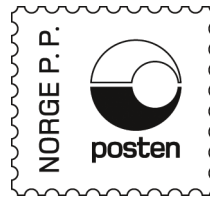
- 08.00 Bønnemøte
- 10.00 Bibeltime v/Gunnar Soppeland
- 11.30 Seminar v/Konrad Fjell
«Vår lutherske arv (1)»
- 11.30 Barnemøte v/Kari Brennsæter
- 16.00 Familiemøte v/Dag Rune Lid
- 19.30 Møte v/Curt Westman
- 21.30 Ungdommens spørretime

Lørdag

- 08.00 Bønnemøte
- 10.00 Bibeltime v/Gunnar Soppeland
- 11.30 Seminar v/Per Bergene Holm
«Vår lutherske arv (2)»
- 11.30 Barnemøte v/Kari Brennsæter
- 16.00 Misjonsmøte v/Ingar Gangås
- 19.30 Møte v/Konrad Fjell

Søndag

- 08.00 Bønnemøte
- 10.30 Møte v/Per Bergene Holm
- 12.30 Middag og avslutning

Returadresse:
Lov og Evangelium
Elvedalsveien 175
3158 Andebu

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Stevne på Laberget

3. - 6. august

Talere: Gunnar Nilsson,
Sigbjørn Agnalt, Thormod Fjell og
Martin Fjære

Ledere: Jan Ove Heggdal (hovedleder),
Paul Bergene Holm og Thormod Fjell

Sangere: Martin og Liv Jorunn Fjære,
Per Brattgjerd m.fl.

Påmelding: Marianne Gangås
415 42 259 / m_gangaas@hotmail.com

Påmeldingsfrist: 6. juli.

Vær tidlig ute med påmelding! Det fylles fort opp. Er det fullt på Laberget Leirsted, vil du bli innkvartert på Skogn Folkehøgskole (5 km unna). Beskjed om dette fås ved påmelding. Møt likevel opp på Laberget ved ankomst, der du vil få videre info. Betaling gjøres på tilsendt giro fra leirstedet eller til personalet på Laberget ved innkvartering.

Flere opplysninger og priser: nll.no

Program

Torsdag

19.00 Samling og kveldsmat
20.00 Møte v/Gunnar Nilsson

Fredag

08.30 Bønnemøte
10.00 Bibeltime v/Sigbjørn Agnalt
11.30 Bibeltime v/Gunnar Nilsson
17.00 Familiemøte v/Martin Fjære
20.00 Møte v/Thormod Fjell

Lørdag

08.30 Bønnemøte
10.00 Bibeltime v/Sigbjørn Agnalt
11.30 Bibeltime v/Martin Fjære
17.00 Familiemøte v/Gunnar Nilsson
20.00 Møte v/Sigbjørn Agnalt

Søndag

08.30 Bønnemøte
10.30 Møte v/Gunnar Nilsson
12.30 Middag og avslutning